

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoPr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716200870
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2716200870.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobkyne: doc. RNDr. I. C., PhD., nar. XX.X.XXXX, adresa D., C. XX, zastúpenej spoločnosťou: JUDr. Juraj Klačan, advokát s.r.o., so sídlom Bratislava, Kopčianska 10, IČO: 51 570 998, proti žalovanej: Stredoeurópska vysoká škola v Skalici, n.o., so sídlom Skalica, Kráľovská 386/11, IČO: 36 077 631, zastúpenej advokátom: Mgr. Tomáš Szabo, so sídlom Bratislava, Radvanská 23, IČO: 36 077 631 o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Cpr/1/2016-140 zo dňa 20.6.2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zo dňa 21.9.2015 zo strany žalovanej voči žalobkyni je neplatná a pracovný pomer medzi stranami sporu založený pracovnou zmluvou zo dňa 13.7.2007 v znení jej dodatkov naďalej trvá a žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou čl. 2, § 15, § 17 ods. 1, 2, 3, § 42 ods. 1, § 46, § 43 ods. 1 písm. a), § 61 ods. 1, 2, 3, § 63 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), b), § 61 ods. 1 a 2, § 77, § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. - Zákonníka práce (ďalej tiež ZP), § 74 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ).

3. Súd pritom vychádzal zo skutkových zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania v prvoinštančnom konaní, že medzi stranami vznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.7.2007 s funkčným zaradením žalobkyne docent v odbore 4.3.1 ochrana a využívanie krajiny a docent v odbore 3.3.5 Verejná správa a regionálny rozvoj s pracovným zaradením prorektorka pre vzdelávanie vysokoškolský učiteľ. K pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2007 boli následne uzatvorené viaceré dodatky: 1/ Dodatok (bez číselného označenia) zo dňa 9.10.2007, ktorým prišlo okrem iného k zmene pracovného zaradenia funkčné miesto docent v odbore 4.3.1 ochrana a využívanie krajiny a docent v odbore 3.3.5 Verejná správa a regionálny rozvoj s pracovným zaradením prorektorka pre vzdelávanie riaditeľ ústavu Životného prostredia a regionál. rozvoja od 1.10.2007. 2/ Dodatok (bez číselného označenia) zo dňa 5.6.2008 ktorým prišlo okrem iného k zmene pracovného zaradenia prorektorka pre vzdelávanie poverený riaditeľ Centra marketingu a rozvoja od 1.6.2008. 3/ Dodatok (bez číselného označenia) zo dňa 1.2.2009, ktorým prišlo okrem iného k zmene pracovného zaradenia vypúšťa sa prorektor pre vzdelávanie riaditeľ poverený riaditeľ Centra marketingu a rozvoja od 1.2.2009.

V súvislosti s predchádzajúcimi dodatkami a zmenami tak ostávalo u žalobkyne zachované pracovné zaradenie docent v odbore 4.3.1 ochrana a využívanie krajiny a docent v odbore 3.3.5 Verejná správa a regionálny rozvoj. 4/ Dodatok (bez číselného označenia) zo dňa 5.1.2010, ktorý bolo doplnené pracovné zaradenie žalobkyne Riaditeľ Ústavu Životného prostredia a regionálneho rozvoja od 1.1.2010. V súvislosti s uvedenými dodatkami žalobkyňa zastávala pracovné zaradenie docent v odbore 4.3.1 ochrana a využívanie krajiny a docent v odbore 3.3.5 Verejná správa a regionálny rozvoj a Riaditeľ Ústavu Životného prostredia a regionálneho rozvoja. 5/ Dodatok č. 1 zo dňa 24.8.2011, ktorým prišlo okrem iného k zmene pracovného zaradenia docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied od 1.9.2011. V súvislosti s predchádzajúcimi dodatkami a zmenami zostalo u žalobkyne pracovné zaradenie docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied. 6/ Dodatok č. 2 zo dňa 30.11.2011, ktorým prišlo k doplneniu pracovnej pozície žalobkyne o expert- metodik pre predmety Hodnotenie kvality života obyvateľstva a Praktické aplikácie Geografických informačných systémov do 30.4.2013. preto s poukazom na pracovnú zmluvu zo dňa 13.7.2007, ako i jej dodatky je zrejmé, že posledné pracovné zaradenie žalobkyne, ako zamestnankyne u žalovanej bolo ku dňu výpovede t.j. ku dňu 21.9.2015 docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied a žalobkyňa pôsobila v zmysle zákona o vysokých školách u žalovanej ako zamestnanec - vysokoškolský učiteľ, vo funkcii docent. Žalovaná, ako zamestnávateľ doručila dňa 26.9.2015 žalobkyňu, ako zamestnankyňu podanie zo dňa 21.09.2015 označené ako: "Výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v platnom znení", ktoré svojim názvom, ako i obsahom smerovalo ku skončeniu pracovného pomeru zo dňa 13.7.2007 so žalobkyňou výpoveďou z dôvodu podľa § 63 ods.1 písm. b) Zákonníka práce z organizačných dôvodov, a to z pracovnej pozície Riaditeľa Ústavu životného prostredia a regionálneho rozvoja, na ktorú bola zaradená od 1.1.2010, kedy rozhodnutím riaditeľa Stredoeurópskej školy v Skalici n.o. došlo s účinnosťou od 1.6.2013 k zníženiu zamestnancov a zrušeniu Ústavu životného prostredia a regionálneho rozvoja, ako i pozície riaditeľa ústavu a žalobkyňu nemá iné voľné pracovné miesto, ktoré by jej mohla ponúknuť. Žalobkyňa na doručení listinu označenú zamestnávateľom, ako výpoveď reagovala tak, že oznámila zamestnávateľovi, že považuje výpoveď za neplatnú a žiada pridelovanie práce v súvislosti s pracovnou zmluvou. Zamestnávateľ reagoval tak, že žiadal žalobkyňu, aby upresnila z akého dôvodu považuje výpoveď za neplatnú. Zamestnankyňa (žalobkyňa) oznámila, že výpoveď je neplatná i pre nedostatky skončenia pracovného pomeru tým, že zo strany zamestnávateľa (žalovanej) nebola tiež splnená ponuková povinnosť na voľné pracovné miesto.

4. Podľa prvoinštančného súdu nemôže byť v danom prípade na škodu zamestnanca, že zamestnávateľ navrhoval viacero dodatkov k pracovnej zmluve, s ktorými zamestnankyňa súhlasila a že tieto boli vyhotovované v takej forme, ako boli podpísané. Žiadny právny predpis nestanovuje presnú formu, ako majú byť vyhotovované prípadné dodatky k pracovnej zmluve, len vychádzajúc ustanovenia § 15 Zákonníka práce prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom. Zamestnankyňa nemôže byť ukrátená na svojich právach vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu založeného pracovnou zmluvou na základe toho, že niektoré dodatky k pracovnej zmluve boli číslované a niektoré nie, čím sa bránila žalovaná. Zamestnankyňa taktiež nemôže byť ukrátená na svojich právach na základe toho, že zamestnávateľ nedisponuje Dodatkom č. 1 zo dňa 24.8.2011, ktorým prišlo okrem iného k zmene pracovného zaradenia žalobkyne docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied od 1.9.2011, čo by bolo hrubým porušením dobrých mravov. Pracovná zmluva by mala byť v znení Zákonníka práce § 42 ods. 1 vyhotovovaná v písomnej forme, i keď nedostatok písomnosti nespôsobuje jej neplatnosť a vychádzajúc z tohto znenia podporné možno konštatovať, že i dodatky k pracovnej zmluve sa spravujú týmto ustanovením. Ustanovenie § 42 ods. 1 ZP ďalej upravuje, že jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi. Súd súčasne dáva do pozornosti, že žalovaná nijako nepreukázala, že by uvedený dodatok nebol ňou, ako zamestnávateľom navrhnutý, ako prejav vôle z jej strany podpísaný. Tento listinný dôkaz sa javí súdu pre posúdenie veci, ako významný a podstatný. Súd zároveň ustálil, že po poslednom dodatku k pracovnej zmluve t.j. Dodatku č. 2 zo dňa 30.11.2011, bolo pracovné zaradenie žalobkyne v čase výpovede ku dňu 21.9.2015 docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied, (expertom - metodikom pre podnety Hodnotenia kvality života obyvateľstva a Praktické aplikácie Geografických informačných systémov bola žalovaná podľa dohody len do 30.4.2013). Podľa § 43 ods. 1 písm. a) ZP sa v pracovnej zmluve zamestnávateľ so zamestnankyňou dohodol na podstatnej náležitosti, a to druhu práce, ktorý zamestnankyňa prijala resp. podľa Dodatku č.1 bude vykonávať. Pokiaľ sa žalovaná sa bránila tým, že nedisponuje Dodatkom č. 1 zo dňa 24.8.2011, preto nie je možné s určitosťou ustáliť, že ide o dodatok k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2007, zo znenia uvedeného Dodatku v čl. I vyplýva, že sa ním mení a dopĺňa: „Bod 1. Pracovné zaradenie docent, vedúci Ústavu

ekológie a environmentálnych vied“, čím z citovanej formulácie je možné vyvodiť záver, že pôvodné pracovné zaradenie zostalo a bolo rozšírené o nové pracovné miesto. Ak žalovaná poukazuje na to, že podľa zákona o vysokých školách sú zamestnancami vysokej školy vysokoškolský učiteľia, teda správne zaradenie žalobkyne malo byť uvedené ako vysokoškolský učiteľ, pričom vysokoškolský učiteľ v zmysle uvedeného zákona môže pôsobiť vo funkcii docent, podľa súdu Pracovná zmluva v spojení s jej Dodatkom č.1 deklaruje zaradenie žalobkyne ako vysokoškolský učiteľ s funkčným miestom docent. Pokiaľ aj žalovaná poukazuje na to, že Dodatok č.1 je koncipovaný odlišne a nesystémovo, čo spôsobuje jeho neurčitost' a zmätočnosť, súd takúto obranu žalovanej vyhodnotil v jej neprospech z dôvodu, že prípadné neurčitosti v názvoch, forme dodatkov k pracovnej zmluve nemôžu byť v neprospech zamestnankyne, a to s poukazom na dobré mravy. Výkladom jednotlivých dodatkov a obsahu pracovnej zmluvy súd ustálil, že žalobkyňa ku dňu dania výpovede bola zaradená na funkčnom mieste docent, v pracovnom zaradení: vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied, vysokoškolský učiteľ. Aj z organizačného poriadku žalovanej označeného ako Stredoeurópska vysoká škola n.o. ORGANIZAČNÝ PORIADOK September 2011 zo dňa 24.8.2011, z jeho čl. III bod 5 Ústavy jednoznačne vyplýva, že s účinnosťou od 1.9.2011 je zriadený a/ Ústav politických vied a za b/ Ústav ekológie a environmentálnych vied. Súčasne týmto organizačným poriadkom bol zrušený Organizačný poriadok Stredoeurópskej vysokej školy zo dňa 21.4.2009. Uvedené potvrdzuje tvrdenie žalobkyne, že v čase výpovede nemohla zastávať funkciu u zamestnávateľa v ústave, ktorý neexistoval t.j. Riaditeľa Ústavu životného prostredia a regionálneho rozvoja. Skutočnosť, že u žalovanej bol vydaný súčasne ORGANIZAČNÝ PORIADOK September 2011 zo dňa 24.8.2011 (toho istého dňa ako predchádzajúci), na základe ktorého v čl. III Ústavy pod bodom 5. má žalovaná a) Ústav politických vied, b) Ústav životného prostredia a regionálneho rozvoja, nemôže byť vyhodnotená v neprospech žalobkyne ako zamestnankyne. Žalovaná žiadnym spôsobom nevysvetlila, prečo v ten istý deň, s rovnakým dňom účinnosti (1.9.2011) vydala dva organizačné poriadky, ktorými boli zriadené rozdielne Ústavy. Skutočnosť, že bol vytvorený Ústav ekológie a environmentálnych vied, na ktorom bola pracovne zaradená žalobkyňa potvrdzuje: Dohoda o zmluvnej mzde zo dňa 31.8.2011, ktorou s účinnosťou od 1.9.2011 sa strany sporu dohodli na určení funkčného platu žalobkyne s uvedeným funkčným miestom: docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied, Prípís žalovanej zo dňa 9.7.2012, ktorým žalovaná žiadala žalobkyňu o zaslanie informácií v súvislosti s fungovaním Ústavu ekológie a environmentálnych vied, ktorého funkciu vedúceho zastáva, Výročné správy žalovanej za roky 2012 a 2013 vypracované podľa pokynov Ministerstva školstva SR, ktoré sú dostupné na internetovej stránke, ktorých žalovaná uviedla, že ako súčasť vysokej školy funguje Ústav ekológie a environmentálnych vied. Z organizačného poriadku žalovanej označeného ako Stredoeurópska vysoká škola v Skalici ORGANIZAČNÝ PORIADOK STREDOEURÓPSKEJ VYSOKEJ ŠKOLY V SKALICI zo dňa 21.4.2009 v čl. 3 bod 3 Ústavy bolo ustanovené, že s účinnosťou od 21.4.2009 je zriadený a/ Ústav medzinárodných vzťahov a za b/ Ústav životného prostredia a regionálneho rozvoja. Oba tieto ústavy boli Organizačným poriadkom Stredoeurópska vysoká škola n.o. September 2011 zo dňa 24.8.2011 zrušené. Túto skutočnosť žalovaná nijako nevyvrátila.

5. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že podľa žalobkyne ďalším dôvodom neplatnosti výpovede je tiež nesplnenie si povinnosti zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru výpovedou z dôvodu nadbytočnosti ponúknuť zamestnankyni vhodné pracovné miesto, a to s poukazom na § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pričom v čase plynutia výpovednej doby boli u žalovanej voľné pracovné miesta, keďže táto prijala 6 vysokoškolských učiteľov. Výberové konanie na tieto pracovné miesta vypísal zamestnávateľ dňa 8.7.2015 s termínom prihlásenia do výberového konania do 15.8.2015. Zamestnávateľ prijal dňa 21.9.2015 t.j. v deň vyhotovenia výpovede 6 vysokoškolských učiteľov. Žalovaná žiadnym spôsobom nevyvrátila žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, že mala v čase výpovede pre ňu vhodné pracovné miesto resp. miesta a ani žiadnym dôkazom nepreukázala splnenie si ponukovej povinnosti.

6. Žalobkyňa tak podľa prvoinštančného súdu dostatočne preukázala dôvody neplatnosti výpovede, pričom v zmysle § 15 ZP prejav vôle t.j. výpoveď zo strany zamestnávateľa, treba vykladať tak, aby to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil zodpovedalo dobrým mravom. Je síce pravdou, že žalobkyňa bola zamestnankyňou žalovanej na inej pracovnej pozícii, než ktorú označil zamestnávateľ vo výpovedi s poukazom na výpovedný dôvod nadbytočnosti, nadbytočnosť sa ale mala týkať na základe rozhodnutia zamestnávateľa pracovnej pozície Riaditeľa Ústavu životného prostredia a regionálneho rozvoja, na ktorú v čase výpovede nemali strany sporu uzatvorenú pracovnú zmluvu. V rámci pracovnoprávneho vzťahu žalobkyne, ako zamestnankyne a žalovanej, ako zamestnávateľa s poukazom na pracovnú

zmluvu a jej následné dodatky žalobkyňa zastávala pracovnú pozíciu docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied, ktorá nebola pre nadbytočnosť zamestnávateľom zrušená. Nebola takto splnená jedna z kumulatívnych podmienok platnosti skončenia pracovného pomeru a to písomné rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s nadbytočnosťou žalobkyne ako zamestnankyne. Na doplnenie súd uvádza, že žalovaná ani nepreukázala nadbytočnosť žalobkyne v súvislosti s jej funkčným miestom, ktoré bolo dohodnuté ako docent, keď v organizačnej zmene Rozhodnutím zo dňa 2.5.2013 bolo určených celkovo 13 učiteľov, z čoho docent - 6 funkčných miest (bez zmeny oproti doterajšiemu stavu).

7. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnej žalobkyne v konaní priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaná, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania a trov právneho zastúpenia. Ako odvolacie dôvody označila dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Odvolateľka argumentovala tým, že naďalej má za to, že k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2017 uzatvorila so žalobkyňou Dodatky zo dňa 9.10.2007, zo dňa 5.6.2008, zo dňa 30.1.2009 a zo dňa 5.1.2010. Žiaden z týchto dodatkov k pracovnej zmluve nebol číslovaný, hoci de facto išlo o Dodatky č. 1 až 4 k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2017. Ostatným dodatkom (Dodatkom zo dňa 5.1.2010) k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2017 bola žalobkyňa zaradená na pozíciu riaditeľ Ústavu životného prostredia a regionálneho rozvoja. Všetky uvedené dodatky považuje za platné. V zmysle príloh k žalobe mala mať žalobkyňa k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2017 uzatvorený i ďalší dodatok, v poradí piaty, označený ako dodatok č. 1. Týmto dodatkom malo byť pracovné zaradenie žalobkyne určené ako „docent - vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied“. Tento dodatok č. 1 považuje za neplatný, vo svojej evidencii ním nedisponuje a s jeho obsahom sa oboznámila až po doručení samotnej žaloby. Nakoľko účastníci konania mali uzatvorených niekoľko pracovných zmlúv a Dodatok č. 1 bližšie nešpecifikuje pracovnú zmluvu, ktorej obsah mení, má za to, že nie je vylúčené, že úmysel zmluvných strán smeroval k zmene pracovných podmienok žalobkyne z inej pracovnej zmluvy. Z uvedených dôvodov naďalej hodnotí Dodatok č. 1 ako zmätočný a neurčitý z hľadiska jeho formy i z hľadiska jeho obsahu. Z predmetného dodatku nie je možné s určitosťou vyvodiť záver, aká pracovná zmluva bola dodatkom zmenená a v akom rozsahu a ani to, aké funkčné miesto má na jeho základe žalobkyňa zastávať. Aj z tohto dôvodu považuje dodatok za neplatný. Okrem iného má za to, že v ňom absentujú zákonom predpokladané náležitosti zakotvené v § 43 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, pričom okrem iného v Dodatku č. 1 absentuje samotný opis práce, pracovné úlohy, či stručný popis pracovnej náplne. Keďže ide o podstatné náležitosti pracovnej zmluvy, ich absencia spôsobuje ich neplatnosť. Napokon i v pracovnom práve sa môže vyskytnúť tiež omyl v prejave, ktorý je nevedomou nezhodou vôle a prejavu konajúceho subjektu. Prejav vôle je nezrozumiteľný, ak ani pomocou výkladu sa nedá zistiť, čo ním chcel účastník vyjadriť. Nezrozumiteľný alebo neurčitý prejav vôle je v pracovnom práve neplatný. Sama je poskytovateľom vysokoškolského vzdelávania ako súkromná vysoká škola, ktorá svoju činnosť vykonáva v zmysle zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách. V súlade s § 48 ods. 1 písm. e) uvedeného právneho predpisu ako svoj interný predpis vydáva organizačný poriadok. Organizačný poriadok je interný predpis, ktorý je uložený na sekretariáte a je dostupný výlučne len pre zamestnancov. Podľa čl. 16 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom. Má tým za to, že dôkaz predložený žalobkyňou na pojednávaní dňa 20.6.2017 - Organizačný poriadok zo dňa 24.8.2011 bol získaný protizákonne a preto navrhuje, aby konajúci súd na tento dôkaz neprihliadal.

9. K doručenému odvolaniu žalovanej podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie žalobkyňa, ktorým navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a priznal jej náhradu trov konania. Zdôraznila, že žalovaná v podanom odvolaní opätovne poukazuje na to, že Dodatok č. 1 zo dňa 24.8.2011, ktorým sa s účinnosťou od 1.9.2011 menilo jej pracovné zaradenie na docent - vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied za neplatný a vo svojej evidencii ním nedisponuje. Zastáva pritom názor, že existencia Dodatku č. 1 a jej nadväznosť na jedinú v tom čase existujúcu pracovnú zmluvu zo dňa 13.7.2017 bola v súdnom konaní jednoznačne preukázaná a súd prvej inštancie vykonal v tomto smere náležité dokazovanie. Žalovaná ďalej uvádza, že dôkaz predložený na pojednávaní dňa 20.6.2017, Organizačný poriadok zo dňa 24.8.2011, bol získaný protizákonne a preto navrhuje, aby konajúci súd naň neprihliadal. Uvedený právny názor

považuje za absurdný, a to bez toho, aby sa k tejto účelovej právnej konštrukcii žalovanej konkrétne vyjadrovala, uvádza len to, že ide len o jeden z mnohých dôkazov, ktorými bola preukázaná dôvodnosť žaloby.

10. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), d), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z uplatnenej odvolacej argumentácie žalobcu s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku prvoinštančným súdom, bolo posúdiť, či predmetná výpoveď je ne/platným právnym úkonom a nadväzne, či pracovný pomer medzi stranami naďalej trvá a to z hľadísk namietaných odvolateľom v podanom odvolaní, ktorými argumentoval aj v prvoinštančnom konaní.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatnených nárokov a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalovanej nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou strán predostretou v spore, včítane pre vec zásadnou argumentáciou odvolateľky založenou na spochybnení existencie pracovného pomeru strán založeného pracovnou zmluvou zo dňa 13.7.2007 v znení jej dodatku zo dňa 1.2.2009, odvolací súd už v podstate ani nemá čo podstatné k odôvodneniu prvoinštančného rozsudku uviesť.

14. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vzhľadom na nastolené odvolacie námietky stručne dodáva nasledovné:

15. Pracovná zmluva je dvojstranným právnym úkonom spočívajúcim v súhlasnom prejave vôle zamestnanca a zamestnávateľa uzavrieť pracovný pomer. Podstatnými náležitosťami pracovnej zmluvy sú (§ 43 ods.1 Zákonníka práce) dohodnutie druhu práce, na ktorý je zamestnanec prijímaný a jeho stručná charakteristika, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, ak nie sú uvedené v kolektívnej zmluve.

16. Zákonník práce bližšie nepredpisuje, ako by mal byť druh práce dohodnutý v pracovnej zmluve vymedzený. V právnej teórii a súdnej praxi nie sú žiadne pochybnosti o tom, že pri určení druhu práce v pracovnej zmluve sa prejavuje zmluvná voľnosť účastníkov; druh práce môže byť dohodnutý (vo vzťahu k možnému okruhu pracovných činností) v užšej alebo širšej podobe.

17. Pre vznik pracovnej zmluvy - rovnako ako u iného právneho úkonu - je rozhodujúce, či sa účastníci zhodli na jej obsahu (§ 18 Zákonníka práce). Neplatný je okrem iného i ten právny úkon, ktorý nebol urobený určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Uvedená vada aj v prípade, ak je relevantná vôľa konajúcich účastníkov slobodná a vážna, predstavuje takú vadu jej prejavu navonok, že neumožňuje porozumieť vlastný obsah vôle. Prejav je neurčitý, ak nemožno jeho neurčitosť odstrániť ani výkladom, prejav vôle pritom treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom (§ 15 Zákonníka práce).

18. Vychádzajúc z uvedených teoretických východísk odvolací súd k prvej odvolacej námietke založenej na spochybnení zmeny pracovnej zmluvy zo dňa 13.7.2007 dodatkom označeným ako „DODATOK č. 1 k Pracovnej zmluve“ zo dňa 24.8.2011 pre jeho neplatnosť s odôvodnením, že s ním vo svojej evidencii nedisponuje, s jeho obsahom sa oboznámil až v priebehu konania, s tým že tento dodatok neuvádza akú pracovnú zmluvu mení a že nie je vylúčené, že úmysel zmluvných strán smeroval k zmene pracovných podmienok žalobkyne z inej pracovnej zmluvy, čím sa stáva zmätočným a neurčitým z hľadiska formy a obsahu, odkazuje žalovanú na nasledovné.

19. To, že žalovaná vo svojej evidencii nedisponuje s uvedeným dodatkom, pričom sama v konaní nespochybnila, že uvedený dokument podpísala, navyše polemizuje s možnosťou, že uvedený dodatok mohol smerovať k zmene pracovných podmienok žalobkyne z inej pracovnej zmluvy, ktorú ale bližšie ako zamestnávateľ súdu nedefinovala, nekonkretizovala a ani nepredložila (tie zmluvy, ktoré predložené boli obsahovo a ani časovo nekorešponujú s uvedeným dodatkom) naznačuje len to, že žalovaná ako zamestnávateľ je nedôsledná pri vedení si svojej dokumentácie. Je potom skutočne udivenia hodné, že žalovaná ako zamestnávateľ, nie je schopná hodnoverným spôsobom súdu zdokladovať, na základe akej inej pracovnej zmluvy než tej, ktorá jediná preukazateľným spôsobom zakladala pracovný pomer strán sporu, t.j. pracovnej zmluvy zo dňa 13.7.2007 v znení jej dodatkov, ktorý pracovný pomer žalovaná žalobkyňi vypovedala spornou výpoveďou, mala žalobkyňa pre žalovanú v rozhodnom období (t.j. v čase od uzatvorenia dodatku zo dňa 24.8.2011 k pracovnej zmluve) vykonávať práce spadajúce do jej kompetencie ako vedúcej Ústavu ekológie a environmentálnych vied. To, že žalobkyňa v akademickom roku 2011/2012 pôsobila u žalovanej ako vedúca Ústavu ekológie a environmentálnych vied sporné nie je, napokon vyplýva to aj z výzvy žalovanej zo dňa 9.7.2012, ktorou žiadala od žalobkyne zaslanie informácií a písomnosti nevyhnutných k zabezpečeniu fungovania predmetného ústavu, ktorý ústav bol podľa žalobkyňou predloženého Organizačného poriadku stredoeurópskej vysokej školy v Skalici zo dňa 21.4.2009 zriadený. Navyše súdu prvej inštancie bol predložený aj DODATOK č. 2 k Pracovnej zmluve zo dňa 30.11.2011, pričom ide o dodatok časovo nadväzujúci na sporný DODATOK č. 1 z 24.8.2011, ktorý uvádza, že sa vzťahuje k pracovnej zmluve zo dňa 13.7.2007, tiež je označený číslom ako predchádzajúci dodatok, z čoho je logicky možné za popísaného stavu vyvodiť jedine to, že i jemu predchádzajúci dodatok, t.j. označený ako DODATOK č.1 dopĺňal pracovnú zmluvu zo dňa 13.7.2007 o ďalšie pracovné zaradenie žalobkyne ako vysokoškolského učiteľa s funkciou vedúcej Ústavu ekológie a environmentálnych vied, ktorú prácu vysokoškolského učiteľa vo funkcii vedúceho príslušného ústavu pre žalovanú aj reálne vykonávala, preto nie je možné uvažovať o neurčitosti prejavu vôle zmluvných strán, ktorá je zrozumiteľná aj navonok, ako ani o nedostatku jej vážnosti.

20. Ako ďalšie odvolateľka namietala absenciu opisu práce, pracovných úloh, či stručného popisu pracovnej náplne žalobkyne v spornom dodatku, čo má spôsobovať jeho neplatnosť. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolací súd odkazuje na znenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. I keď možno konštatovať, že rozpor so zákonom predstavuje i situácia, keď v pracovnej zmluve nie je uvedená stručná charakteristika druhu práce, ktorý má zamestnanec vykonávať, takáto absencia ale podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce nespôsobuje jej neplatnosť. Navyše podľa zákona č. 131/2002 o vysokých školách bola žalovaná povinná vydať pracovný a organizačný poriadok, z ktorých namietané by zrejme aj bolo možné vyvodiť. Navyše pracovná náplň je jednostranným príkazom zamestnávateľa, ktorým sa zamestnancovi bližšie vymedzujú úlohy v rámci dohodnutej práce v pracovnej zmluve; pracovnú náplň môže zamestnávateľ kedykoľvek meniť. Nie je teda možné zamieňať dohodnutý druh práce, ktorý môže byť zmenený len dohodou účastníkov pracovného pomeru, a pracovná náplň, ktorú môže zamestnávateľ v rámci dohodnutého druhu práce zamestnancovi určovať.

21. Odvolateľka tiež odcitovala časť výkladu Zákonníka práce - komentár, C.H.BECK, 1. Vydanie 2010, strana 126, týkajúci sa omylu vo vôle a omylu v prejave ako i nezrozumiteľnosti prejavu vôle, bez bližšej konkretizácie, čo predmetnou citáciou teoretických východísk vo vzťahu k odvolacej argumentácii mienila.

22. Žalovaná vo svojom odvolaní rovnako namietala i nezákonnosť žalovanou predloženého Organizačného poriadku zo dňa 24.8.2011, na ktorý ako dôkaz súd nemá prihliadať, keďže bol získaný v rozpore so zákonom. Na zdôvodnenie nezákonnosti uvedeného dôkazu odvolateľka uviedla len to, že ide o jej interný predpis, ktorý je uložený na jej sekretariáte a je dostupný len pre jej zamestnancov. Uvedenú námietku odvolací súd považuje nie len za nekonkrétne, teda bez vysvetlenia v čom má reálne spočívať nezákonnosť tohto dôkazu, ale i v tom, že sám Zákon o vysokých školách žalovanej ukladá v § 49 ods. 1 písm. j) zverejňovať na svojom webovom sídle aktuálne a úplné znenie vnútorných predpisov, ktorým predpisom je podľa § 48 ods. 1 písm. e) uvedeného zákona i organizačný poriadok, a to v znení, ktorý korešponduje s reálnou skutočnosťou.

23. Po vyčerpaní odvolacích dôvodov žalovanej s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu bolo potom dôvodným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd určil spornú výpoveď za neplatnú (organizačná zmena ako výpovedný dôvod sa netýkala pozície žalobkyne ako vysokoškolského učiteľa vo funkcii docent, vedúci Ústavu ekológie a environmentálnych vied, čím potom pracovný pomer strán sporu založený pracovnou zmluvou zo dňa 13.7.2007 v znení jej dodatkov, vrátane dodatku označeného ako DODATOK č.1 k Pracovnej zmluve zo dňa 24.8.2011 naďalej trvá a nemohol byť ako taký platne vypovedaný) s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny včítane závislého a odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku o náhrade trov konania potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyne priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100% proti neúspešnej žalovanej. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).